

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1191890/14

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד בני דון יחיא)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד ישראל רחמים מרק)

הנדון: מבחן הכנות ומבחן הסיכוי בתביעה לשלום בית

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך א' באייר תשע"ב (23.4.12), ומנישואין אלה נולדו הילדים [ד'] (יליד שנת 2009), [ע'] (יליד שנת 2012), ו[י'] (יליד שנת 2016). הבן הבכור נולד עוד בטרם נישאו הצדדים, ובטרם עברה האישה הליך של גיור כדמו"י.

בתאריך י"ב בטבת תשע"ט (20.12.18) תבע הבעל גירושין, וכרך לתביעתו את עניין משמורת הילדים, זמני שהות וכו', מזונות הילדים ומזונות האישה, וכן ענייני רכוש. במקביל תבעה האישה שלום בית. התקיימו שני דיונים: בדיון הראשון – קדם דיון (בתאריך ו' באדר א' תשע"ט (11.2.19)), בית הדין שוחח ארוכות עם כל צד בנפרד, בניסיון לגשר על הפערים בין הצדדים. דבורים אלו היו שלא לפרוטוקול, ונעשו בזמן ארוך במיוחד. במסגרת זו בית הדין התרשם מהצדדים ומדבריהם. בנוסף התקיים דיון בתאריך י"א באדר ב' תשע"ט (18.3.19), בו טענו הצדדים ונחקרו על ידי הצד שכנגד. כפי שמשקף הפרוטוקול, היה זה דיון ארוך במיוחד. הדיון עסק בנושא גירושין או שלום בית, בחלקו גם בנושא המזונות, ובחלק אחר עלה אף נושא הרכוש (בהקשר לנושא המזונות בלבד), שבו אפשר לומר ש"רב הנסתר על הגלגה", ובוודאי ככל שיידרש בית הדין לדון בנושא הרכוש, יצטרך בית הדין לעסוק ככל הנראה גם ב"תורת הנסתר", אך עדיין לשם לא הגענו. בסיום הדיון הורה בית הדין על הגשת סיכומים.

בכתב התביעה מעלה הבעל טענות על חוסר סיכוי לשלום בית, על כך שהאישה הינה חסרת סבלנות, תוקפנית ושתלטנית, גרמה לבעל משבר נפשי עמוק, אינה מעוניינת בקשר עם משפחתו, ובפועל אף היא אינה רוצה בשלום בית, והראיה – ההליכים בעניין המזונות, כאשר היא תובעת את הבעל בסכומי כסף לא מבוטלים למזונות הילדים ומזונותיה היא.

בסעיף 3 לכתב התביעה העלה הבעל טענה כי האישה אינה שומרת מסורת כלל, ואין לה עניין בכך, ובכך ניסה להטיל דופי בגיורה. יאמר כבר כעת, בית הדין התרשם שהאישה אכן שומרת מסורת, שומרת כשרות ואף הולכת לטבול ושומרת על טהרת המשפחה. כמו כן הילדים לומדים במוסדות דתיים. לאישה קשר עם רבנים ועם הבלנית. בהחלט ניתן לומר שהצדדים מנהלים בית מסורתי ואף דתי ברמה מסוימת, וכי בית הדין התרשם שלאישה יש בהחלט עניין רב במסורת ישראל ובערכים של העם היהודי. (יוער כי במהלך הדיון לא נטענה טענה בדבר אי שמירת מסורת מצד האישה).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עוד הוסיף הבעל, כי האישה בעלת חסכונו, יכולת השתכרות, וכי הוא אינו מרוויח אלא 15,000 ש"ח כשכיר בחברת ס' בע"מ, השייכת לטענתו לאחיו (ולשותף נוסף), גם רשמית (ועל כך אין מחלוקת שהחברה שייכת לאח [ש'] ול[ח']), אך לטענתו, בניגוד לטענת האישה, אינו שותף בחברה אלא אך עובד כשכיר בחברה. לטענת האישה – אח הבעל מחזיק במניות הבעל בחברה בנאמנות. ובשלב זה איננו סבורים שיש להאריך בנושא, וכנ"ל.

בתביעה לשלום בית הלינה האישה על כך שבמהלך חודש ספטמבר 2018 עזב הבעל את הבית, ללא סיבה מובנת. כאשר האישה חוזרת ופונה אליו ומבקשת ממנו שיחזור לבית. היא אף פנתה לרב צבי (תלמיד של הרב קניבסקי), המצוי בקשר עם הבעל ומשפחתו, לשליח חב"ד ביד אליהו (הרב יצחק) וכן פנתה למשפחת הבעל בבקשה שהבעל יחזור לשלום ביתם.

יש לציין כי עוד קודם לתביעות, במסגרת סעד זמני דחוף בהליך ישוב הסכסוך, נפסקו על ידי בית הדין מזונות זמניים לאישה ולילדים (בתאריך י"ח בכסלו תשע"ט (26.11.18)), וכן ניתן צו לזכות שימוש במדור וברכב. בתאריך כ"ו באדר א' תשע"ט (3.3.19) בית הדין הפחית חלק ממרכיבי המזונות. תוקף המזונות הזמניים שנפסקו בתאריך כ"ו באדר א' תשע"ט (3.3.19) הינו, בהתאם להחלטה הנ"ל, עד לתאריך כ"ח בסיון תשע"ט (1.7.19). ויבואר עוד להלן.

כאמור, בדיון שהתקיים בתאריך ו' באדר א' תשע"ט (11.2.19), בית הדין שוחח עם הצדדים באריכות, בניסיון להביאם להסכמה, לשלום או לגירושין. בית הדין התרשם כבר בקדם דיון, שבקשת האישה לשלום בית הינה בקשה כנה ואמיתית, ואינה לצרכי משא ומתן או עם זיקה לתביעות הרכוש והמזונות. האישה אכן רוצה, מבקשת ואפילו מתחננת, שהבעל יחזור למשפחה, והם יחזרו לגדל יחד את ילדיהם. היא אינה מבינה מה קרה ומה המשבר שחל אצל הבעל, עת עזב את הבית בספטמבר 2018, כאשר בשעת עזיבתו אמר שמדובר בעזיבה זמנית, אולם בפועל הפכה עזיבה זו לקבועה. הבעל חזר ואמר שאינו מוכן ואינו רוצה לחזור לשלום.

התרשמות זו של בית הדין בכנות בקשתה של האישה לשלום, חזרה גם בדיון ההוכחות שהתקיים בתאריך י"א באדר ב' תשע"ט (18.3.19). נפרט על כך בהמשך, אך רוצים להפנות לאירוע שהיה בסמוך לעזיבת הבעל את הבית. האישה התקשרה אל הבעל אחרי שהיא הלכה למקווה, ובקשה ממנו שיעלה לשוחח. הבעל סרב לעלות לבית, והם ישבו יחד בשדרה סמוכה לבית. האישה סיפרה לבית הדין שהיא יושבת שם עם הבעל ובכתה שיחזור הביתה. וכך אמרה בדיון (שורה 862 לפרוטוקול ולהלן):

היה לי ערב מקווה ואמרתי לו אחרי זה אני טהורה בוא נדבר הוא אומר לי תרדי לשדרה, ואני מדברת אתו ובוכה ושואלת אותו למה ואיך? השיחה הזו לא מוקלטת.

בדיון הנ"ל (י"א באדר ב' תשע"ט (18.3.19)) תאר הבעל מדוע הוא רוצה להתגרש. הוא ציין מספר פעמים שהוא נמצא במשבר נפשי קשה כתוצאה מהזוגיות. ואכן בית הדין מתרשם שהבעל מצוי במשבר נפשי. וכך מתאר הבעל (שורה 86 ולהלן לפרוטוקול):

כל מה שקורה זה תולדה של נישואין לא טובים מלכתחילה. נישואין שהתחילו בשקר, בצורה לא נכונה ובראיה ובפרספקטיבה לאחור, לא היו צריכים לקרות. היא נכנסה להיריון, כל הלופ הזה של החיים והצורה שהדברים נעשו ובצורה כזאת, לא היה לי מרווח נשימה אף פעם, לא היה לי אף פעם זמן לחשוב על הדברים האלה, אך ורק בגלל שהיא נכנסה להיריון. אני מודה לקב"ה שיש לי שלושה ילדים, והם הדבר הכי חשוב שיצא לי מכל

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הנישואין האלה. השאר היה עוגמת נפש אחת גדולה. סבל נוראי. היא נכנסה להיריון ולכן כל זה התגלגל כך.

היא נכנסה להיריון והיא אמרה לי "אני בהיריון אני לא רוצה לעשות הפלה" אני מאוד רציתי משפחה אני מאוד רציתי ילדים והיא הביאה אותי לסיטואציה כזאתי שמלכתחילה זה נעשה בצורה לא נכונה ולא אמינה. היא גם לא הייתה יהודייה בזמן הזה. היא התגיירה לבקשתי. זהו.

רציתי משפחה. אבל לא בצורה כזו. מלכתחילה הכול היה כלכלי אצלה. הכול היה תחת מעטה של כסף. היא חשבה שאני איזה אוליגרך, לא היה שום אהבה בנישואין האלה. הכול היה מניע כספי.

לפחות פעמיים נוספות מציין הבעל משבר נפשי קשה שעבר בזוגיות. ראה שורה 133 לפרוטוקול, ושורה 180 לפרוטוקול, והעניין הוזכר פעמים נוספות, הגם שלא נרשם בפרוטוקול. יחד עם זאת, בסמוך לעזיבתו את הבית, בסוף יולי 2018, בילו בני הזוג ומשפחתם סוף שבוע ארוך במלון "כרמים" בירושלים. הבעל טען שאינו זוכר אם באותו טיול בני הזוג קיימו יחסי אישות (ראה שורה 4-163 לפרוטוקול). וממש סמוך לעזיבה את הבית, בסוף אוגוסט תחילת ספטמבר 18, היו בני הזוג וילדיהם בחופשה משפחתית בטורקיה. לשאלת בא כוח האישה אם לפני החופשה בטורקיה, שיתף הבעל את האישה בחרדות שיש לו, עונה הבעל (שורה 180 ולהלן לפרוטוקול):

עברתי משבר נפשי ארוך כתוצאה מהזוגיות אתה. כן. גם אם אתה מברזל, אז עם אנשים מהסוג הזה אתה גם תתכופף, בדרך כלל אתה צריך לקבל פידבק מהבית, חמימות, אהבה, אני הייתי עבודה-בית כמו מכונה, ולא קיבלתי את החמימות הזו. הייתי במצב נפשי לא קל.

בא כוח האישה: זה נכון ששיתפת אותה במצב שלך ושוחחתי לא מעט שיחות נפש, היא ניסתה לעודד אותך?

הבעל: לא. לעודד זה לתמוך. זה להיות ליד הבן אדם. היא לא עשתה את זה.

בהמשך נשאל הבעל אם הוא אוהב את אשתו, ועל כך משיב הבעל בתחילה תשובה ספקית, ורק לאחר מכן ענה יותר בהחלטיות, אך תשובה שלא שכנעה אותנו שאכן אין הוא אוהב את אשתו (שורה 243 ולהלן לפרוטוקול):

בא כוח האישה: [מ'] אתה אוהב את אשתך?

הבעל: לא ידוע אם אני אוהב. אין לי את הרגש הזה כבר.

בא כוח האישה: אתה נמשך לאשתך?

הבעל: היום כבר לא.

בא כוח האישה: זה נכון שכשעזבת את הבית לא עזבת כשאלך קיימת החלטה להתגרש? רצית הפוגה? או איזה שהיא הפוגה?

הבעל: לא נכון. ראיתי מי היא ומי לידי, ואת ההתנהלות, והייתי במצב קשה אז עזבתי. כשבן אדם נמצא במצב קשה, לא היה לה חשוב המצב שלי, הלקוחה שלך היה חשוב לה מה יהיה לה ואיך היא תדאג לעצמה. היא לא היה אכפת לה בכלל ממני. לא מה אני מרגיש, לא מה אני חש. כלום. אף פעם לא היה אפשר לרצות אותה. אתה חושב שיש מישהו שיכול לרצות אותה בעתיד. ה' עדי שניסיתי. כל הזמן הטחות והשפלות מצידה.

הבעל מציין כי הוא עדיין תחת השפעה של ציפרלקס (שורה 263 לפרוטוקול).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מדברי הבעל נמצאנו למדים שהוא עזב את הבית בשעת משבר, כשגם כיום הוא עדיין נתון במשבר זה. הבעל סיפק תשובות ש"לא טוב לו" באותה זוגיות, אך לא הסביר מדוע לא יעשה ניסיונות, תחת הדרכה נכונה, להחזיר את חיי הבית לשלום, יחד עם אשתו וילדיו. לא השתכנענו שהקרע אינו בר איחוי, וכי נגזר דינה של המשפחה לגירושין.

בדיון טענה האישה כי קבלה בהלם מוחלט את עזיבת הבעל את הבית. וכך תארה האישה את עזיבת הבעל את הבית (שורה 404 ולהלן לפרוטוקול):

הוא יצא בתירוץ שהוא רוצה ליישר יחסים בינו לבין האח שלו, והילדים מרעישים בבית והוא לא מצליח להירדם והוא אמר לי אני הולך לאח שלי לישון לילה שם, לטובת המשפחה. אני הסכמתי. אח שלו לקח אותו לפסיכיאטר והוא ישן אצלו לילה. הוא היה אצלו עוד לילה ועוד לילה. היה יום כיפור והוא עדיין נשאר, ואמרתי אם אתה מרגיש יותר טוב אז בסדר, הסתמסנו, ושאלתי אותו יש לך שקט? הוא אמר לי יש לי שקט. שאלתי אותו הילדים שלו לא מפריעים? הוא אמר לי לא. פתאום הוא אומר לי שאני רוצה להתגרש. קיבלתי את זה בכום. ומה אני צריכה להתגרש? לא היה לנו שום ריב שום סיבה, היינו ביחד לילה לפני, והוא עוזב את הבית. הוא מסביר שהוא רוצה להסדיר יחסים עם אח שלו ואני צריכה להסכים לגירושין? משהו הפך לי אותו, אמרתי לו שהכדורים משפיעים עליו והם משתיקים לך את הרגשות, או שאנשים משפיעים עליו ואמרתי לו שזה לא הוא, הוא עושה זאת מרצונו? הוא לא רוצה לראות את הילדים, הוא אומר שהוא בדיכאון, ורציתי לתת לו זמן שהדיכאון יחלוף ואז נדבר.

ממשיכה האישה ומתארת את רצונה בשלום בית, ואת ההלם בנטישה (שורות 429, 452 ו 493, לפרוטוקול):

רציתי שלום בית ואני עדיין רוצה "שלום בית". זה לא פשוט, אני עם שלושה ילדים קטנים לא עובדת אין לי מקום פרנסה, תבינו את המצב שלי, מה אני צריכה להרגיש?

[...]

אני אסביר, אני חייתי אתו אחד עשרה שנה, אני לא ראיתי אותו כאדם כזה שנוטש את המשפחה, שמבטל כרטיס אשראי וישאיר אותי ואת הילדים בלי אוכל. אני לא האמנתי שזה קורה. אמרו לי תתעוררי אנחנו חייבים לעשות את הצו הזה. אמרתי בסדר, תעשו מה שאתם חושבים. אחד עשרה שנה הוא היה בעל לדוגמא.

[...]

כי עד היום שהוא עזב את הבית, עד ה-13 לספטמבר, הוא היה אדם אחד, הוא היה מבטיח לי הבטחות, הוא היה כותב לי ב"ווטסאפ" "יפתי אהובתי יקירתי", "בוקר טוב, אני אוהב אותך" [...] פרחים ונשיקות. היינו במלון כרמים ביום הולדת שהוא פינק אותי.

בהמשך משיבה האישה אם לדעתה יש סיכוי לשלום בית ביניהם (שורה 540 ולהלן לפרוטוקול):

אני רוצה שבעלי יחזור הביתה. אני לא רוצה יותר כלום. אני רוצה "שלום בית".

בא כוח הבעל: הוא לא רוצה "שלום בית".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה: הוא יחזור!

בא כוח הבעל: הא, כן יחזור?

האישה: כן, יחזור.

בא כוח הבעל: את מחליטה שהוא יחזור.

האישה: אני בטוחה, אני דיברתי עם מלא אנשים, עם מלא רבנים עם מלא יועצי זוגיות, ממצבים יותר גרועים אנשים יצאו. הוא בדיכאון. הוא חושב שמה שהוא רואה זה מציאות. הוא לא קולט שמעשים שהוא עושה הם רעים, לא נראים טוב. זה לא מסתדר עם ערכים שהוא היה אומר. איך הוא אמר לי: "אין בן אדם יותר מדי טוב, יש בן אדם או טוב או לא טוב" אם בן אדם עושה מעשה לא טוב, אז הוא לא טוב?

בית הדין רואה פעמים רבות בני זוג הבאים בטענה של שלום בית, כאשר הטוען טענה זו בא ב"ידיים לא נקיות", בלשון המעטה. ובכלל, דעת בית הדין כי אין להחזיק בן זוג בכוח. מתי יפסוק בית הדין וימליץ לצדדים לחזור לשלום בית, ולא יפסוק או ימליץ לבני הזוג להתגרש? כאשר בית הדין נוכח שהצד המבקש שלום בית עושה זאת בכנות, ואף מוכן לעשות כל שאפשר למען השלום. כמו כן מרחפת השאלה התמידית, האם יש סיכוי לשלום בין בני הזוג.

כדי שבית הדין יקבל תביעה לשלום בית, צריכה התביעה לעמוד בשני מבחנים.

המבחן הראשון הוא 'מבחן הכנות'. האם מבקש שלום הבית כנה בתביעתו, או שמא הוא אוחז בטענה לשלום על מנת להשיג הישגים אחרים, כמו בענייני הממון וכד'. במסגרת מבחן זה בית הדין יראה אם הטוען לשלום בית מכפיש את הצד שכנגד, מאשים אותו. בית הדין יבחן את היחס שמפגין כלפי בן הזוג, וכן יבדוק האם הטוען לשלום בית מוכן לעשות ויתורים למען השלום.

מבחן נוסף הוא 'מבחן הסיכוי'. האם הטענות שמעלה הצד שחפץ בגירושי, כבודת משקל עד כדי כך שאין כל סיכוי לשלום, והאם הקרע אינו בר איחוי. במסגרת זו יבחן בית הדין את אורך הזמן של הקרע ונסיבותיו.

במקרה שלפנינו התרשמנו שמדובר באישה שאוהבת את בעלה, מוכנה לעשות למענו מעל ומעבר, וחפצה להמשיך לגדל את ילדיה במסגרת משפחתית אוהבת. היא אינה מכפישה את בעלה, אדרבא, נוכחנו לגילויי חיבה. היא טוענת שהבעל מצוי במשבר, וכי הוא מושפע ממשפחתו. נכון, הבעל מגלה נחישות, אך נראה שיש לו רגשות כלפי האישה.

רגשות אלו לדעתנו קהו במהלך החיים במשותפים וכהו עוד יותר במהלך הפרוד, עקב התביעה הכספית שהגישה האישה למזונות אישה וילדים וכו', ופסק הדין שניתן בעניין. אולם התרשמנו שהאישה תבעה מזונות, לא מתוך כוונה רעה להכות בבעל, אלא מתוך מצוקה כלכלית. יאמר, תביעה למזונות אינה בבחינת 'טריפה', כאשר היא אינה המניע העיקרי לתביעת השלום. לאמור, במסגרת 'מבחן הכנות' בית הדין ישקול אם התביעה למזונות הינה העיקר או הטפל. מותר לאישה לשקול גם את השיקול הכלכלי במסגרת התביעה לשלום בית. סוף סוף כלכלת הבית הינה חלק מהשלום והשלווה בבית, ובלבד שאין כאן מניע להישאר נשואה בעבור המזונות ופרנסת הבית על ידי הבעל.

במקרה שלפנינו, האישה תלויה כלכלית בבעל כל השנים. הוא זה שפרנס את המשפחה, ויאמר – בכבוד הראוי, לפי כבודו וכבודה, ובית הדין בהחלט משבח ומוקיר אותו על כך. הבעל אמנם מציג תלוש משכורת בסך 15,000 ש"ח, אולם כידוע וכמובן, בית הדין בוחן גם ובעיקר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

את רמת החיים בה חיו הצדדים, ולא את המשכורת הרשמית. מסתבר שהצדדים חיו ברמת חיים גבוהה ביותר, כפי שכבר הוכח בכתבי טענות האישה בבקשה למזונות במסגרת הסעד הזמני.

האישה והמשפחה תלויים בכלכלת הבעל. משעזב הבעל את הבית וניתק את עצמו גם כלכלית, לא נותרה לאישה כל ברירה אלא לפנות לבית הדין על מנת לקבל את מזונותיה. אין הצדקה לרגשות השליליים של הבעל כלפי האישה מחמת תביעת המזונות. הורתה ולידתה במטרה להגן על שלמות המשפחה, גם במישור הכלכלי. וביתר תוקף יאמר, לא יעלה על הדעת שאדם יעזוב את הבית, ויחשוב שמכאן ולהבא פטור הוא בלא כלום מחובותיו כלפי אשתו וילדיו.

התרשמנו ששערי שלום לא ננעלו, כמו שערי תשובה ושערי דמעות. במקרה שלפנינו, האישה רוצה באמת ובכנות בשלום עם הבעל ולחזרתו לחיק המשפחה. אנו סבורים כי לא הייתה הצדקה לעזיבת הבעל את הבית, ואין הצדקה לכעסו עקב תביעת המזונות והרכוש. גם הטענה של הבעל שהמשבר הנפשי שבו הוא מצוי, בא בעטיה של האישה, לא נראה לנו מוכרח. ועם כל התלות הכלכלית של הבעל במשפחתו, מן הראוי שגם בני המשפחה יוקירו את ערך המשפחה והמשך החיים המשותפים ויסייעו בהתאם, ודאי לא יהוו אבן נגף ומכשול.

האישה לא רק שאינה מכפישה את הבעל, היא אף מגלה כלפיו גילויי חיבה ואהבה, ואין זה מהשפה ולחוץ. נוסף, גם הבעל ממעט לדבר סרה באישה. אמנם בא כוח הבעל ניסה לטעון בשמו כי האישה הינה תוקפנית וכו', אינה נותנת לדבר, ואולי יש הבדלי מנטליות בין הצדדים, אך לא ברמה הדורשת גירושין.

מכאן הגענו למסקנה שהבקשה לשלום בית של האישה עמדה בכל המבחנים. הן דעת בית הדין שאין להחזיק צד בכוח הנישואין, כשהנישואין קיימים רק 'על הניר' רשמית בלבד. אך לא כך המקרה שלפנינו. יש עדיין אור בתוך פירוד ובאותה מנהרה משפטית אליה נקלעו הצדדים, ועדיין לא בשלו התנאים לגירושין. האישה לא מכילה עדיין את עזיבת הבעל את הבית והפרוד, והיא מתמודדת עם הנושא מתוך תקווה לשלום. נכון שמצאנו הבדלי מנטאליות מסוימים בין בני הזוג. אך אל נשכח שמדובר בזוג שמנהל זוגיות אחד עשרה שנים, ולהם שלשה בנים, הזקוקים לאבא ואימא שיגדלו ויחנכו אותם. זוגות רבים מצאו דרך לגשר בין ההבדלים, ובכך מנעו את פרוק המשפחה.

אנו חייבים לציין שהתרשמנו לחיוב משני הצדדים. שניהם עושים רושם כבעלי רגש ומידות טובות וערכים, גם ערכים למסורת ולמשפחה. אין ספק שבמאמץ כן ונכון יוכלו להביא את המשפחה לשלום ושלוה.

אנו מבינים שאם האישה תחוש שכבר ננעלו השערים ואין סיכוי לשלום, כי אז תבוא גם היא בהסכמה להתגרש. אך אנו מלאי תקווה שהשלום יחזור לבית המשפחה.

בעניין חיוב המזונות.

התייחסות הדברים דלהלן הינם ביחס לתביעת המזונות ולא לגוף תביעת הרכוש, כאשר היינו צריכים להתרשם מרמת החיים של הצדדים ואם אכן גובה משכורת הבעל הינה 15,000 ש"ח בלבד, ומי הוא זה שפרנס את הבית עד לעזיבת הבעל את הבית.

התרשמנו שהצדדים חיו ברמת חיים גבוהה ביותר, כאשר בפועל רק הבעל הוא זה שפרנס את המשפחה. מגורים בדירת יוקרה (יחסית), נסיעה ברכב יוקרה (כאשר הבעל טוען – והדבר נכון – שהרכב שייך לחברה), שהייה במלונות, נסיעות לחו"ל, מתנות וכו', מחזיקים בנוסף גם מכונית

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

פרטית, ראה פרוטוקול הדיון מיום י"א באדר ב' תשע"ט (18.3.19) שורה 151 ולהלן. וכן שורה 336 לפרוטוקול, כאשר הבעל נוסע במכונית אוודי Q7 שנת יצור 2016, שרשומה על שם האח או החברה. קשה לקבל את הרושם שהבעל הינו 'שכיר' בחברת ס', וכי הצדדים חיים ממשכורת של 15,000 ש"ח.

כמו כן הבעל מחזיק בנכסים לא מבוטלים. שתי דירות בת"א (מדובר באזור יוקרה בלב העיר, שמחיר למטר דירה הינו למעלה מ- 50,000 ש"ח) וכן מגרש בפ' (ראה שורה 340 לפרוטוקול). קשה להבין איך שכיר זוטר, כפי שמצייר הבעל, מחזיק בנכסים אלו, הגם שלדבריו חלקם לפחות נרכשו לפני החתונה, וכי המגרש בפ' נרכש בהלוואה מאחיו. הבעל נשאל על הלוואה בסך חמש מיליון ש"ח שלקחו, הבעל, האח [ש'], והשותף הנוסף בחברת ס' ([ח']), הלוואה שנלקחה לאחר הגשת כתב התביעה:

בא כוח האישה: זה נכון שלקחת הלוואה חמש מיליון שקל בשביל הדירות?
אתה אחיך ו[ח'] רשמם שיעבוד על הנכסים אחרי כתב התביעה כדי להבריח כספים?

הבעל: הכול מגובה במסמכים. אני לא הברחתי שום נכסים. הכול מגובה במסמכים.

קשה להבין איך שכיר שמשתכר 15,000 ש"ח בלבד, חי ברמת חיים כה גבוהה וצובר נכסים.

אם כדברי בא כוח הבעל שהאישה עבדה וצברה 600,000 ש"ח בערך בחסכון (דבר שהוכח על ידי האישה), כאשר לדבריה בשנים 2012-2018 הופקדו על ידה 50,000 ש"ח. יוצא אם כן שהאישה לא תרמה בפועל לכלכלת המשפחה, ומכך ניתן להגיע למסקנה כי רמת החיים הגבוהה הייתה באמצעות הבעל לבדו.

יחד עם זאת אנו סבורים כי אין זה צודק שהאישה לא תישא גם כעת בחלק מכלכלת הבית, או לחלופין, שניתן יהיה בשלב כזה להוריד את רמת החיים בבית. בהתחשב בעובדה כי לאישה אין מקצוע מסודר וכו', וכי אין זה פשוט להעמיד את כלכלת הבית אך ורק על הבעל, אנו סבורים כי בשלב זה יש להעמיד את שכר הדירה באופן שהצדדים יתחלקו בחלוקה של 80 : 20, כשהבעל יישא ב-80% משכר הדירה, ואילו האישה תיטול על עצמה 20% משכר הדירה, או לחלופין, ירדו ברמת החיים ב-20%.

ונפרט. בתאריך כ"ו באדר א' תשע"ט (3.3.19) ניתן פסק דין למזונות, בזו הלשון:

בתאריך י"ח בכסלו תשע"ט (26.11.18), ניתן על ידי בית הדין פסק דין למזונות זמניים, וזה לשונו:

צו לזכות מדור ושימוש ברכב

ניתן בזאת צו זמני הקובע את מדור של האישה / המבקשת והילדים בדירת המגורים ברחוב ה'.

בניגוד לנטען, זכות למדור ייחודי, יש גם בדירה שכורה, ואין בעניין זה חילוק בין דירה שכורה לדירה בבעלות הבעל/ הצדדים.

חובת המדור הינה על הבעל/ האב, ועליו לדאוג שהאישה והילדים יהיו באותה רמה כפי שהיה קודם לתביעה, עד להחלטה אחרת של בית הדין.

צו זה נועד לשמר את המצב הקיים, ובהתאם לכך ניתנה ההחלטה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כאמור, דירה זו שכורה ואינה בבעלות הצדדים, ועל הבעל/ המשיב לשאת בכל תשלומי שכר הדירה והוצאות ניהול של הדירה הנ"ל.

כמו כן ישא הבעל/ המשיב בכל הוצאות אחזקת המדור, כמו חשמל, מים, ארנונה וכו'.

ניתן בזאת צו זמני הקובע כי האישה/ המבקשת תשתמש באופן בלעדי ברכב מדגם [...] מ"ר [...].

הבעל/ המשיב ימשיך לשאת בכל הוצאות אחזקת הרכב.

מזונות אישה וילדים

הבעל/ המשיב ישא בכל הוצאות חינוך ובריאות של הילדים הנ"ל.

הבעל/ המשיב ישלם לידי האישה/ המבקשת עבור מזונות הילדים סכום של 3000 ש"ח לחודש עבור כל ילד (סכ"ה 9000 ש"ח), וזאת החל מתאריך כ"ג בחשון תשע"ט (1.11.18) ועד לתאריך כ"ד באדר א' תשע"ט (1.3.19).

הבעל/ המשיב ישלם לידי האישה/ המבקשת עבור מזונותיה סך של 6000 ש"ח לחודש, וזאת החל מתאריך כ"ג בחשון תשע"ט (1.11.18), ועד לתאריך כ"ד באדר א' תשע"ט (1.3.19).

עד כאן לשון ההחלטה מיום י"ח בכסלו תשע"ט (26.11.18).

לאחר העיון בבקשת הארכת המזונות הזמניים, ולאחר קבלת תגובת האב/ הבעל, בית הדין מחליט כדלהלן:

בענין תשלום השכ"ד – התובע ימשיך לשאת במלא תשלום השכ"ד, כולל דמי ועד בית.

בענין הוצאות אחזקת המדור, כמו חשמל, מים, ארנונה וכו' – התובע ישא ב-75% מעלות אחזקת המדור.

הנתבעת תשתמש באופן בלעדי ברכב מדגם [...] מ"ר [...].

התובע ימשיך לשאת בכל הוצאות אחזקת הרכב.

בענין מזונות הילדים:

התובע ישלם לידי האם/ הנתבעת עבור מזונות הילדים סכום של 2250 ש"ח לחודש עבור כל ילד (סכ"ה 6750 ש"ח), וזאת החל מתאריך כ"ד באדר א' תשע"ט (1.3.19) ועד לתאריך כ"ח בסיון תשע"ט (1.7.19).

הבעל/ התובע ישלם לידי האישה/ הנתבעת עבור מזונותיה סך של 3500 ש"ח לחודש, וזאת החל מתאריך כ"ג בחשון תשע"ט (1.11.18), ועד לתאריך כ"ד באדר א' תשע"ט (1.3.19).

עד כאן לשון ההחלטה מיום כ"ו באדר א' תשע"ט (3.3.19).

בתאריך כ"ז בניסן תשע"ט (1.5.19) ניתן עדכון ובו תרגמנו את שכר הדירה והוצאות הבית למספרים, וזאת לאחר שהבעל סרב להמשיך ולשלם את שכר הדירה ברח' [ה] והאישה נאלצה/ תאלץ לפנות את הדירה.

נקבע כי חלקו של המשיב בהוצאות המדור הנ"ל יעמוד על סך של 2000 ש"ח לחודש, וזאת החל מחודש מאי 2019 ועד לחודש דצמבר 2019, שישולמו לידי המבקשת.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאחר העיון בית הדין פוסק כי מזונות האישה והילדים יהיו בהתאם לפסה"ד למזונות זמניים מיום כ"ו באדר א' תשע"ט (3.3.19).

לאמור, פס"ד למזונות זמניים מיום כ"ו באדר א' תשע"ט (3.3.19) (פסה"ד המתקן את פסה"ד מיום י"ח בכסלו תשע"ט (26.11.18)), וכן ההבהרה בעניין הסכום לאחזקת הבית מיום כ"ו בניסן תשע"ט (1.5.19), יישארו בתוקפם ויהיה להם תוקף של מזונות קבועים, עד להחלטה אחרת של בית הדין.

למעט:

מזונות האישה בסך 3500 ש"ח לחודש, יהיו בשלב זה למשך 9 חודשים, עד לתאריך ה' באדר תש"פ (1.3.20).

כמו כן בעניין שכר הדירה – הצדדים שכרו בהיותם יחד דירה בסכום של 8800 ש"ח. כאמור לעיל חלקו של הבעל בשכר הדירה יעמוד על 80%. לאמור, החל מתאריך כ"ז באייר תשע"ט (1.6.19) יעמוד חיוב הבעל בשכר הדירה על סך של 7040 ש"ח.

בסיומה של החלטה אנו מוצאים לנכון לשוב ולקרוא לבעל, להיענות לידיים המושטות של האישה לשלום, ולחזור לחיק המשפחה.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ט"ו באייר התשע"ט (20/05/2019).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה